

specifikace: věcná příslušnost krajských soudů k nárokům na ochranu osobnosti vzneseným povinnou vůči soudní exekutorce pro neoprávněné nakládání s osobními údaji – podle procesní úpravy účinné do 31. 12. 2013

§ 9 odst. 1 a odst. 2 písm. a) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013

§ 11 a 13 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013

Ncp 148/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného ve věci

žalobkyně: **JUDr. J.H.**

proti

žalované: **JUDr. Ingrid Švecová**, IČO 68404441
sídlem Vinohradská 1597/174, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Františkem Veselým
sídlem Vinohradská 1597/174, 130 00 Praha 3

o ochranu osobnosti

vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 34 C 195/2013, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné krajské soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou doručenou Městskému soudu v Praze (dále jen „předkládající soud“) dne 31. 12. 2013 domáhá po žalované jako soudní exekutorce, která byla pověřena k provedení příslušné exekuce, v níž žalobkyně vystupovala v procesní pozici povinné, řady dílčích nároků. Žalobkyně se svou žalobou konkrétně domáhá, aby žalované byla uložena: 1) povinnost zdržet se jednání, kterým zasahuje do soukromí žalobkyně, konkrétně neposkytovat osobní údaje žalobkyně třetím osobám a neuvádět je v exekučních rozhodnutích a provést opravy již vydaných rozhodnutí s uvedenými osobními údaji (dále jen „nárok 1/“), dále 2) povinnost zaslat písemnou omluvu žalobkyni ve znění: „Omlouvám se tímto paní JUDr. J.H., za neoprávněné nakládání

s osobními údaji“ (dále jen „nárok 2/“) a 3) povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč (dále jen „nárok 3/“). Zmíněné žalobní požadavky žalobkyně opřela o tvrzení, že žalovaná v příslušném exekučním řízení porušila povinnost mlčenlivosti a neoprávněně sdělila osobní údaje žalobkyně ve všech exekučních rozhodnutích.

2. Předkládající soud předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadržený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, bez dalšího s tím, že žalovaná vznesla námitku nedostatku věcné příslušnosti soudu.
3. Žalovaná svou námitku, která byla obsahem podání ze dne 11. 4. 2016, odůvodnila tím, že ve smyslu § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013, je odpovědným za nesprávný úřední postup exekutora výlučně stát, respektive - podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona č. 396/2012 Sb. (s účinností od 1. 1. 2013) - „bude postaveno najisto, že odpovědnost soudního exekutora nastupuje tehdy, pokud není dána odpovědnost státu podle zákona č. 82/1998 Sb.“. Žalovaná uzavřela, že „věcně a místě příslušným ve sporu o zadostiučinění za údajně vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, což je předmětem úpravy zvláštního zákonného předpisu č. 82/1998 Sb., je v daném případě podle ust. §§ 9 odst. 1 a § 84 o. s. ř. Obvodní soud pro Prahu 3 (viz ust. § 9 odst. 2 písm. a/o. s. ř. ve znění platném do 31. 12. 2013 - „ve věcech ochrany osobnosti podle občanského zákoníku“ a čl. II. odst. 2 zákona 293/2013 Sb.)“, a proto ve vztahu k nárokům 2/ a 3/ navrhla postoupení věci k projednání a rozhodnutí Obvodnímu soudu pro Prahu 3.
4. Žalobkyně se přes příslušnou výzvu předkládajícího soudu (§ 104a odst. 2 věta druhá, odst. 5 o. s. ř.) k námitce žalované nevyjádřila.
5. S ohledem na skutečnost, že toto řízení bylo zahájeno dne 31. 12. 2013, kdy žaloba došla předkládajícímu soudu, postupoval nadřazený soud podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), a to s ohledem na Čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb.
6. Podle § 9 odst. 1 o. s. ř., nestanoví-li zákon jinak, jsou k řízení v prvním stupni příslušné okresní soudy.
7. Podle § 9 odst. 2 písm. a) o. s. ř., krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně ve věcech ochrany osobnosti podle občanského zákoníku a ochrany práv třetích osob, popřípadě ochrany práv třetích osob podle právních předpisů o hromadných informačních prostředcích.
8. Jak v odstavci 1. odůvodnění konstatováno, žalobkyně v rámci své žaloby vychází z toho, že tvrzeným postupem žalované v příslušném exekučním řízení došlo neoprávněným nakládáním s osobními údaji k zásahu do osobnostní sféry žalobkyně v rozporu s Listinou základních práv a svobod a § 11 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013, přičemž své nároky formuluje s přímým odkazem na § 13 obč. zák. Tímto způsobem žalobkyně vymezila předmět sporu, který je přitom určující pro stanovení věcné příslušnosti soudů ve sporném občanském soudním řízení (viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 3348/10). Bezpředmětným, a to z hlediska vyřešení otázky věcné příslušnosti, je naopak (hmotně)právní rozbor uplatněných nároků, jakož i řešení související otázky pasivní věcné legitimace v tomto sporu, a to v rámci argumentace žalované, o níž se opírá příslušná námitka nedostatku věcné příslušnosti předkládajícího soudu.
9. S ohledem na právě konstatované, když předmětem řízení jsou nároky vycházející z práva na ochranu osobnosti podle občanského zákoníku (respektive obč. zák.), rozhodl nadřazený soud tak, že k projednání a rozhodnutí věci jsou podle speciálního § 9 odst. 2 písm. a) o. s. ř. v prvním stupni věcně příslušné krajské soudy (§ 104a odst. 2 poslední věta o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 26. února 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu